

nek területén a bánya külszinberendezésének a főrésze fekszik, jelen esetben M. községet.

A H. Ö. 26. §-ának (5) bekezdésében foglalt rendelkezések azonban csak a bányatörvény alá tartozó bányászattal foglalkozó vállalatokra vonatkoznak, vagyis azokra a bányaművekre, amelyeket a H. Ö. 2. § 1. pontjához fűzött utasítás (8) bekezdése felsorol. A földfeletti kőbányászat, — a kőfejtés — a (8) bekezdésben felsorolva nincsen és a bányászat körébe nem tartozik. Az ilyen vállalat adóztatási helyének megállapításánál tehát a 26. § (5) bekezdésének a rendelkezései nem alkalmazhatók, hanem a (2) és (3) bekezdésekben foglalt rendelkezések szerint kell eljárni.

Miután pedig a vállalat székhelye M. községben van és a központi igazgatás innen történik, s a felterjesztett iratoknál levő kivetési iratok szerint a bevallás és adóztatás a zárszámadás adatai alapján eszközöltetett, a H. Ö. 26. §-ának (3) bekezdése alapján a vállalat székhelyén kivetett általános kereseti adót M. és H. községek között a telepek nyersbevételeinek arányában kell megosztani.

Az őstermelői forgalmi adómentességet nem igényelheti az, aki bár saját terményeit, de nyílt üzlethelyiségben, illetve a termelés helyétől különálló állandó elárusító helyen hozza forgalomba. (Közigazgatási Biróság 1699/1926. P. szám.) A vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a panaszos akinek Budán, a Németvölgyi-uton 75 hold saját kertészete van, Budapest belső részében, a Váci-utca 82. szám alatti pincehelyiségben raktárt tart kertészeti termékekből, amelyeknek nagybani eladása a raktárból megy végbe és ugyszintén itt történik a fizetés és könyvelés is. Ezzel a megállapítással szemben a panaszos sem bizonyította azt az állítását, hogy a pinceraktár kizárólag átmeneti elosztótelep gyanánt szolgálna a kertészeti telepen megvett, kifizetett és a város belsejébe szállított áruknak szétkül-désére.

Mínthogy a panaszos a fentiekből kitünőleg a város külső részen fekvő kertészeti telepétől teljesen különállóan, bent a városban elárusítás céljára nyílt üzlethelyiség jelle gével bíró, állandó elárusító helyet, azaz üzlettelepet tart fenn és mínthogy az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-ának 2. bekezdése és a 130.000/1921. számú pénzügyminiszteri utasítás 11. §-ának értelmében forgalmi adó alól mentes őstermelésnek nem számít a föld terményeinek nyílt üzlethelyiségben, illetve a termelés helyétől különálló állandó elárusító helyen a föld tulajdonosa által való forgalombahozatala: a panaszos terhére a pinceraktárból nagyban eladott virágok ára után az őstermelés keretét meghaladó külön kereskedelmi

tevékenységből eredő bevétel után kivetett általános forgalmi adót fenn kellett tartani.

A bizományos által az albizományosnak kifizetett és a megbízó által neki visszatérített jutalék a bizományos forgalmi adóalapjához hozzászámítandó. (Közgazgatási Biróság 18.257/1926. P. szám.) A panaszos részvénytársaságot forgalmi adó alá vonták amaz összegek után, amelyeket, mint a bizományos, albizományosainak jutalékképpen kifizetett és amelyeket megbízóinak külön számított fel és a megbízók a panaszos részvénytársaságnak, a részére biztosított 2%-os jutalékon felül szintén külön térítették meg.

Az ekként kivetett forgalmi adót fenn kellett tartani a következő okokból:

Megállapítást nyert, hogy az albizományosok kizárólag a panaszos részvénytársasággal állanak üzleti összeköttetésben és attól kapják a bizományi jutalékot, tehát, hogy az albizományosoknak kifizetett jutalék a panaszos részvénytársaság üzleti kiadását alkotja.

Már pedig az 1921. évi XXXIX. t.-c. 33. §-ának (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a forgalmi adó alá eső munkateljesítés esetében az adóalap megállapításánál számításba kell venni mindazt az ellenértéket, — tekintet nélkül a részletezés mikéntjére — amelyek szolgáltatására a munkateljesítmény igénybevevője — jelen esetben a megbízók — magukat kötelezték, másrészt pedig az említett törvényszakasz (4) bekezdése szerint a munkateljesítésért fizetett ellenértékből a munkát teljesítő adózónak a munkateljesítéssel kapcsolatos kiadásai az adóalapból le nem vonhatók.

Ebből önként következik, hogy a panaszos részvénytársaság által kapott 2%-os jutaléki összegben kívül a panaszos adóalapjához kell számítani azokat az összegeket is, amelyeket közvetítői tevékenysége ellenében az albizományosok részére kifizetett jutalékok megtérítéseken kap kézhez.

De nem tekinthetők az albizományosoknak kifizetett jutaléki összegek oly kiadásoknak sem, amelyeket a panaszos részvénytársaság, mint bizományos, a megbízók helyett tartozott teljesíteni, mert semmi adat sincs arra, hogy az albizományosok szolgálatainak igénybevételére a panaszost a megbízók kötelezték volna, illetve, hogy erre minden esetben szükség volna és hogy ezeknek igénybevétele a megbízók rendelkezése és irányítása szerint történnék. Ellenkezőleg, az ügyiratokból az tűnik ki, hogy a panaszos az üzletek egy részét közvetlenül maga bonyolítja le és az albizományosokat a szükséghez képest a panaszos részvénytársaság tetszés szerint veszi igénybe. Tehát nem lehet szó arról, hogy az albizományosoknak kifizetett jutalékok a megbízók helyett